

AYSA

- *Harminc nappal a háború után* -

(részlet az első fejezetből)

- Nem, fiam - mondta, és a kezét a vállamra tapasztotta. - Én veled vagyok, nem velük. De te ezt nem tudhatod, mivel elvakult a szíved. Imádkozni fogok érted.

Camus

És megalázza magát az én népem, amely nevről neveztetik, s könyörög és keresi az én arcomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket.

Krónikák II. könyve, 7.14.

Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.

Lukács evangéliuma, 5.32.

Az erdőben nem találunk semmit. Ilyen erdőt még nem is láttam. Száraz, korhadt faágak, pusztulás mindenütt.

A sovány nő rendkívül csalódott. Azt hitte, legalább valami ehető gombát tudunk szerezni.

A száraz, korhadt faágak semmire sem jók. Főleg evésre nem. Így aztán továbbra is a szalonnát esszük, az legalább ad valamennyi energiát.

Így mondja a sovány nő.

A falu egyébként tényleg teljesen üres.

Amióta a katonák elmentek, semmilyen lénnel nem találkoztunk, sem emberrel, de állattal sem. Persze, patkányokkal sem. És ami igazán ijesztő, hogy még madarak sincsenek.

Mondom a sovány nőnek, hogy én félek, hogy ennyire nincs itt élet. Ő azt mondja,

nyugodjunk meg, és reménykedjünk. Hogy valami lesz. A katonákkal sem lett volna jobb, így mondja.

– Tudod, lehet, hogy valami nagyon rossz történt itt, azért tűnt el minden élőlény. De az is lehet, hogy véletlen az egész. Hogy nincs is olyan nagy baj. Hogy mi nem vagyunk veszélyben. Az a kérdés csupán, hogyan szerzünk 73
ennivalót.

Ami miatt kissé optimistábbak vagyunk, az, hogy innivalónk végül is van. A faluban, annak a főterén, ott egyébként, ahol a hullákat is égették, van egy kút. Egy nagyon mély kút. Abból lehet vizet merni.

Először féltünk attól a kúttól. Nem tudtuk, hogy nem veszélyes-e a vize. Az első napokban alig mertünk inni belőle.

Aztán nem volt semmi baj. A katonák is azt a vizet itták. És nem betegedett meg senki. A sovány nő azt mondja, hogy az egy csoda, hogy van itt normális víz. Hogy a kút nem mérgeződött meg. Azt mondja, hogy az is lehet, hogy valami kis föld alatti forrás, patak táplálja azt a kutat.

Ezért maradhat tiszta a vize.

Mindenesetre, vizünk legalább van. Így, ha nincs is mit ennünk, egyelőre még ki lehet bírni. Talán van még esély arra, hogy túléljük ezt az egészet.

A sovány nő megint ideges és szomorú. Azt mondja, hogy innen mégis tovább kellene mennünk, mert itt nincs semmi, és végül csak éhen halunk. Azt mondja, úgy érzi, hogy semmi esélyünk a túlélésre.

Nagyon rosszkedvű lett a sovány nő. És rosszul is néz ki. Nyilván az éhség miatt olyan rosszkedvű. Én magam sem nézhetek ki valami jól. Már a szalonna is régen elfogyott. Végigjártuk az összes házat, mindent átnéztünk a pincétől a padlásig, de nem találtunk semmit.

Éhezünk.

Azt is mondja a sovány nő, hogy ha így folytatódik minden, akkor előbb-utóbb egymásnak esünk éhségünkben. *Mert az idegeink felmondják majd a szolgálatot.* Így mondja. Szereti az ilyen kifejezéseket a sovány nő.

Én már többnyire csak az ágyamon fekszem.

Nem érdekel semmi. Sokkal jobb volt, amikor még voltak körülöttünk katonák, vagy amikor még a tengerparton voltam. Nem tudom, miért kellett onnan eljőnnöm, és aztán most meg miért hagytak minket magunkra a katonák.

Én tulajdonképpen szerettem a katonákat. Velük jól éreztem magam.

Most már bevallhatom.

Nem olyan rossz az, ha férfiak vigyáznak az ember lányára.

A férfiakkal végül ki lehet jönni. Mert úgymint mindegyik férfi csak ugyanazt akarja. Ha van férfi, aki vigyáz rám, akkor ő enni is ad. Ezt gondolom magamban.

Miközben csak fekszem az ágyon.

Éhes vagyok, nagyon.

– A katonának tétszeni, jól dolgozni – mondja a harminc év körüli tiszt Annának, amikor ismét belép a lány szobájába.

Anna a heverőn fekszik. Elhasználnak érzi magát, koszosnak. Üres tekintettel néz a katonára.

74 A katona, mintha kitalálná a gondolatát:

– Léhet zuháni venni. Ván egy órá! Lénni nágyon tsínos, az jó lénni, ha lénni.

Öltözni! Új ruhában! Váni új ruhá itt?

– Persze – mondja Anna.

Valóban, ebben a lakásban, ahol heteket töltött, van mindenféle holmija. És itt őrzi, legfőképpen, az öregember feljegyzéseit is.

– Jó! – mondja a katona. – Tsínos lénni, menni katoná vele ezredes! Főparancsnok!

Kátoná vinni oda lány, ézrédes. Érteni?

– Ide visszajövök még? – kérdezi Anna.

– Ném, ném jönni vlsszá – mondja a katona. Kedvtelve nézegeti Annát. – Szep, vörös háj! Szerencse a láni! Vörös háj!

Kicsit babrál a géppisztolyának a závarzatán. Aztán még azt mondja:

– Tsínos lénni. Fontos. Nágyon fontos. Széréncse a láninák! Mi is szérétni szep nő, mi ném lénni bárbár állát. Ézrédes szérét szep nő, is. Éz lénni széréncse nékéd, is.

Égy óra! Kátoná vissza. Áddig lénni tsínos, nágyon tsínos, érteni?

Anna magára marad. Tudja a feladatot, ennek megfelelően kel ki az ágyából, mert érzi, hogy nincsen sok választása.

Meg kell felelnie a katonák elvárásainak.

Az épület még működik, van benne víz, só, még meleg víz is, mert valamiért az áramszolgáltatás is megmaradt.

Természetesen sok tisztálkodási eszköz nincsen, de nem is annyira fontos, hogy legyen, a meleg zuhany sok mindenre megoldás lehet.

Anna élvezi a zuhanyt. Furcsa még magának is bevallania, de élvezi, hogy a meleg víz végigfolyik a hátán, a mellén, a hasán, ahogy az alhasáról lefolyik a kádba a simogató víz.

Szereti ezt az érzést.

És most, a mostani eset után különösen fontos neki a víz kellemes érintése.

Egy óra múlva ugyanazzal a frissességgel várja a katonát, ahogy korábban is tette. Ahogy várta a barbárokat.

Talált még a ruhái között egy piros blúzt, alá nem vett melltartót, mert melltartója nem is volt, és talált egy nyárias szoknyát. A bugyi is tiszta, ami rajta van.

Magabiztos, mint aki tudja, hogy amit a ruha megmutat, az tetszeni fog a katonának.

És a katona láthatóan elégedett is az eredménnyel.

– Áhogy mondáni én, vinni téged parancsnokság, ézrédes lát láni. Széréncse! Nágy széréncse láni! Vörös háj segíteni! Ézrédes szérét szep nő.

Anna kissé megigazítja hosszú, vörös haját. Most nem fogta össze hajgumival,

hanem hagyja, hogy lazán hulljanak a tincsei a vállára, hátára. Szépnek, izgalmasnak, kíváncsnak kell lennie. Az ezredes fogadja őt, és ezen múlik a jövője. Valószínűleg nem gondolkodik azon, mi is a terve vele a katonának. Mintha tudná, hogy a testét akarják. Hogy arra kell az ezredesnek, olyasmire, ami a számára mindig olyan visszataszító volt.

75

Aztán mégsem volt annyira rossz. Néhány órával ezelőtt.

A katonákkal.

Ez is hozzátartozik a mindennapokhoz, talán ezt gondolja magában. Ha ez a túlélés záloga, akkor miért ne. Ha van lehetőség így továbbélni, akkor el kell fogadnia ezt a lehetőséget.

A katona elégedett. Rácsap Anna fenekére.

– Jó, lész kitsi láni. Jó lész minden, ha én mond. Ézredes lész boldog!

Egy katonai dzsip áll Anna lakásának épülete előtt.

A katona és Anna beszállnak a dzsipbe. Anna nem visz magával semmit, csak egy kis hátizsákot, amiben néhány alapvető tisztálkodási eszköz van, valamint annak az öregembernek a kézirata, akivel még akkor találkozott, mielőtt a barbárok elfoglalták volna M. városát.

Így készül az új életére.

A sovány nő ébreszt reggel. Szinte boldognak tűnik, úgy mondja:

– Anna, Anna! Ébredj! Megmenekültünk!

Hajnal van. Még szürke minden.

– Nézd, Anna! Ide nézz!

És mutat ki az ablakon, hogy mit is kell nézni.

Már napok óta nem ettem. Nagyon gyenge vagyok. Nincs kedvem semmihez.

De a sovány nő boldog. Kifejezetten boldog. Mutat ki az ablakon.

A szürkéségben először nem látok semmit. Vagy – pontosabb, ha így mondom – nem akarom elhinni, amit látok.

Patkányok. Mindenfelé. Patkányok százai, vagy talán ezrei.

Vinnyogva, nyüsztve, és nagyon idegesen.

– Látod? – mondja a sovány nő. – Ők fognak minket megmenteni! Csak le kell vadászunk valamelyiket, és megvan a reggelink, az ebédünk, a vacsoránk!

Mondom, a sovány nő boldog.

Nézem az ablakon keresztül az utcát. Mindenütt patkányok. És megrágnak mindent.

– És, ha szétrágják az ajtót? És bejönnek ide?

– Nem jönnek be. Nem ők esznek meg minket, hanem mi esszük meg őket. Majd meglátod – mondja a sovány nő.

Mondom, szinte sugárzik a boldogságtól.

A sovány nő csak az ablakot tárja ki. Így magyarázza:

– Az ajtót nem nyitom ki, mert bejöhetnek a patkányok, és az valóban veszélyes lehetne a számunkra. De így, az ablakon keresztül le vadászhatjuk az egyiket, aztán megsüthetjük. Patkányhúst fogunk enni. Majd meglátod, nem is olyan borzalmas. Az is ugyanolyan állat, mint a többi, annak is meglehet enni a húsát. Hidd el nekem. Segítünk magunkon.

Érzem, hogy hányingerem van. Hogy nem fogom tudni megenni azt, amit a sovány nő javasol nekem.

Mondom is neki:

– Ez nekem nem fog menni. Akármilyen éhes is vagyok. Nem fogok tudni enni egy patkányból.

– Akkor éhen halsz. Ilyen egyszerű. Ha nem zabálsz meg a patkányt, ők zabálnak meg téged. Ezt vedd végre tudomásul.

A sovány nő a nyitott ablakban áll, és figyel a rohángáló patkányokat.

– Levadászok egyet – mondja. Aztán megfog egy hegyes végű botot, és készülődik a vadászatra. Azzal akarja valamelyiket elkapni.

A házban, ahol lakunk, még az első napon találtunk legalább egy tucat hosszú, hegyes végű botot. Olyanokat, amelyeket mintha fegyverként, dárdának használtak volna korábban.

Némelyiknek nagyon hegyes, hosszú a vége, amivel, ha erős és ügyes az ember, valóban harcolni is lehet, vagy akár ölni is.

Egy ilyen hegyes vágú dárdát kap fel a sovány nő, és így áll ki az ablakba, így figyel a patkányokat.

A ház földszintes, amiben lakunk, ami azt jelenti, hogy a padló a külső szinttel van egymagasságban, kicsit sem magasabban.

A sovány nő így kényelmesen célba veheti a patkányokat a dárdájával.

Nézem, ahogy áll a sovány nő, és vadászik.

Aztán látom, ahogy hirtelen magasra emeli a dárdáját, majd elképesztő erővel szúr, ki az ablakon.

Kicsit oldalt, a falnál állok, így nem látom, hogy a szúrása, vagy inkább a döfése, talált-e.

Nem látom, de *érezem*. Hogy talált. A sovány nő arcán visszatükröződik, hogy sikerült elkapnia egyet.

És aztán már hallom is. Bármennyire is rossz a fülem. Hallom a kétségbeesett vinyogást. A patkány nyuszítását.

A sovány nő arcán diadalittas mosoly. Mint aki úgy érzi, hogy *győzött*.

Aztán egy gyors mozdulattal berántja a botját, vagyis, hogy pontosan fogalmazzak, a dárdáját.

A dárda végén ott rángatózik egy viszonylag kis méretű, szürke patkány.

A lábai még mozognak, és a szája is tátog. Mint aki levegő után kapkod.

A patkány vére összemocskolja a padlót. Én a tisztaságot szerettem mindig.

Persze, furcsa lenne ilyen körülmények között tisztaságról beszélni. A sovány nő ledobja a botot a padlóra, és kimegy a konyhába, késért. Meg is mondja, mielőtt kimegy:
– Hozok egy kést, kinyírom ezt a dögöt. Utána megnyúzom, feldarabolom, úgy sütöm meg.

Én meg azt gondolom, csinálhatná éppen máshol. Nem pont a szoba közepén.

Mintha kitalálná a gondolataimat a sovány nő, visszajön, egy késsel a kezében, majd felemeli a botját, és megy kifelé a szobából.

Még visszaszól, mielőtt kimenne:

– Ha éhes vagy, gyere ki, és segíts. Nem csinálok neked ételt, csak azért, mert sajnállak. Nem vagyok az anyád.

Egy pillanatra meglepődöm. Az anyámra gondolok, aki a maga módján persze mindig gondoskodott rólam. A maga módján.

De ez sosem jelentette azt, hogy nem kellett csinálnom semmit.

Aztán utána megyek a sovány nőnek. Kíváncsi vagyok, mit is csinál a patkánnyal.

A sovány nő a konyhában, ami egyben az előszoba is, egy lavór fölött áll.

A patkánynak éppen elvágta a torkát, így annak a vére a lavórba folyik.

Aztán egészen egyszerűen csak levágja a patkány fejét, valahogy úgy, hogy a nyaki csigolyánál szétmetszi a gerincoszlopát az állatnak.

Aztán a testet és a fejet külön helyezi el, a testet egy deszkára teszi, a fejet a lavórban hagyja, a vérben.

– Már a vér is ehető, ha jól megsütjük – mondja most a sovány nő. –

De azzal most nem foglalkozunk. A patkány húsa kell nekünk, ez lesz az ebédünk – mondja, és elégedetten mosolyog.

Megfogja a deszkára kitett patkánytetemet, a hátára fordítja, aztán a nyaki résztől egészen a szegycsontig felvágja. Mintegy *kinyitja* a patkányt, a hasából ömlik ki az állat bele, a mája, a szíve, minden, ami belsőség. Ahogy a bőrét végigmetszi az éles késével, elkezd a bőrt, és azzal a patkány bundáját mintegy lebontani, végighaladva a lábakon, szinte kifordítja a bundájából az állatot. Nagyon ügyesen csinálja, és meglehetősen gyorsan.

– Apám vadász volt, sokszor segítettem neki, tudom, hogyan kell megnyúzni egy ilyen jószágot – mondja. – Persze, ő nyulat nyúzott, meg őzet, olykor, de nyúztunk egyszer sünt is. A sünt az majdnem olyan, mint a patkány. Csak rosszabb, mert tüskéi vannak. Mindez nem egy nagy mesterség. A bőrére, meg a szőrére nincs szükségünk, mi csak a húsát fogjuk megenni.

Ahogy így beszél, már végez is a nyúzással. És ott van a patkány teste csupaszon, kibelevve, csak a csont és a hús.

Nem valami sok így ránézésre, nagyon is kicsi patkány volt ez, azt gondolom.

A sovány nő közben egy lábast kerít, abba vizet mer, vizünk az van elég, hiszen

a kútról bármikor tudunk hozni, majd a konyhában levő tűzhelybe próbál éleket lehelni.

Hagyományos tüzelésű a tűzhely, alulra kell berakni a fát, illetve a gallyakat, a tetején levő vaslapokra pedig fel lehet tenni a lábost.

78 A sovány nő gyakorlott mozdulatokkal dolgozik. Én meg kicsit szégyellem magam, hogy nem csinállok semmit.

A tűzgyújtás is egyszerű művelet, hiszen száraz fa van bőven, az erdő maga is rendkívülien, szinte kísértetiesen száraz. Egyébként már gyújtottunk itt tüzet, ebben a tűzhelyben, esténként hűvös az idő, azért, de nem főztünk rajta semmit. Van egy kis kézi készülék, még itt találtuk, amivel lehet szikrát gyújtani. A sovány nő ennek a segítségével gyújt meg egy darab papírt, és ezt dobja a tűzhelybe, ahol már elő van készítve a száraz fa és falevél. Pillanatok alatt lángra kap minden.

A lábomba a sovány nő beleteszi a patkány egy-egy combját, annyi vízzel, hogy az éppen ellepje a húst. Más nem tud beletenni, nincs semmi fűszerünk, vagy ilyesmin, így aztán valóban csak a hús van, meg a víz, semmi más.

– Meglátod, nagyon jó kis húslevesünk lesz – mondja, és elégedetten mosolyog hozzá. – Nagyon jó kis húslevesünk lesz, ami téged is újra megerősít majd. Húsleves patkányból, ez a mai menü.

Hallgatok.

Már nem tartom olyan undorítósnak az egészet, de nem nagyon tudom elképzelni, hogy valaha is eszem majd belőle. A patkányhúsból. Bár azt is érzem, hogy gyenge vagyok.

Nem vagyok éhes, az éhségérzetem már elmúlt, de valójában nem vagyok jól.

Tényleg gyenge vagyok.

Ha nem tudok enni valamit, még jobban legyengülök, és nem lesz erőm semmihez.

Még nem akarok meghalni.

A sovány nő közben rendet tesz kicsit a konyhában, elrakja a véres lavórt, nem is tudom, hova tünteti el, hiszen a patkányok miatt ő sem akar kimenni a házból. Aztán a vért is kicsit összeszedi, hogy ne legyen minden annyira gusztustalan, és, persze, a tüzet is szorgalmasan táplálja.

A víz nehezen melegszik, rengeteg fát, gallyat éget el a sovány nő, mire valóban forrni kezd a víz, de az is eljön, az a pillanat.

És addigra valami illat is belengi a konyhát. A húsleves illata.

Nem tudom, mikor éreztem ilyet utoljára. Hogy egy ételnek illata van.

A sovány nő elégedetten mosolyog:

– Látom rajtad, hogy tetszik. Meglátod, nem olyan borzasztó. A patkány is csak állat. Kicsit rágós lesz, az tény, de annyi baj legyen. Az éhhalálnál jobb.

– Tulajdonképpen miért jöttek vissza a patkányok? Még hozzá ennyien... És hova mennek?

– Nem tudom. Honnan is tudnám? Ez jelentheti azt is, hogy a terület már nem annyira veszélyes az élővilág számára. De jelenthet mást is. Az is lehet, hogy a katonák is visszajönnek. Ha itt találnak minket, biztos, hogy magukkal visznek, ki tudja, hova. Én legszívesebben eltűnnék. Csak hova lehet innen eltűnni? Ezt sem tudhatjuk. Azt sem tudjuk, hol is vagyunk pontosan. Egy 79 kicsi, elhagyatott faluban. Ennyi. Ennyit tudunk. Meg annyit, hogy most megesszük ezt a patkányhúst. Mert élni kell. És az élethez meg enni kell. Nem adhatjuk fel, de miért is adnánk fel, nem igaz?

A sovány nő két kanalat szerez, meg kést is hozzá, hogy a húst darabolni tudjuk. A megfőtt patkánycombot kiteszi deszkára, és húscapatokat vág belőle, majd a saját villájával kóstolgatni kezdi. Én a “levest” ízlelgetem először, nem olyan borzasztó, bár fűjni kell, mert nagyon forró.

A lé valóban olyan, mintha igazi húsleves lenne. Még kis zsírkarikák is úsznak a tetején.

Ahogy kanalazom a patkányhúsból készült ételt, érzem, hogy visszatér az erőm. Hogy a fejemben tágulnak az erek. Hogy jobban vagyok. És magamban igazat adok a sovány nőnek.

Csinálni kell a dolgokat. Nem szabad feladni.

Tulajdonképpen az anyám is erre tanított mindig. Hogy ne adjam fel. Hogy próbáljak meg boldogulni valahogy.

A saját erőmből.

Úton az ezredeshez.

Annának fogalma sincs, hova mennek, a katona viszi magával, autón, annak az épületnek a bejáratánál, amiben a lakása van, ott ültették be egy katonai dzsipbe.

Csak a már jólismert katona, és egy sofőr utaznak vele.

Az út elején a katona azt mondja, hogy a városközpontba mennek, de Anna azt nem tudhatja meg, pontosan hova is.

Ezért, ezt mondja a katona, be kell, hogy kösse Anna szemét.

Így mondja:

– Én béköt szemét lány. Ném szabád látniá, béköt ezért. Érteni?

Anna engedelmesen bólint. A katona fekete kendőt köt Anna fejére, úgy, hogy az teljesen takarja a lány szemét.

Aztán elindulnak az autóval.

Sokáig mennek.

Anna, ha nagyon ismerné a tengerpartról vezető utakat, akkor sem tudná megmondani, merre is járnak. Legfeljebb az tűnhetne fel neki, hogy az autó viszonylag sokat fordul, és aztán egy rövid szakaszon emelkedőn is mennek felfelé.

Anna nem emlékszik olyasmire, hogy a városban, ahol élt, lenne emelkedő. Bár a környéken vannak hegyek, ez kétségtelen.

Legalább fél órát utaznak. Vagy talán még többet is.

Amikor végre megállnak, a katona azt mondja:

– Ném lévénni kéndo!

Anna most is engedelmeskedik.

80 *Bár szabad a keze, a katona nem kötözte össze, bilincset sem tett rá, de ettől függetlenül nem nyúl a szemén levő kendőhöz.*

A katona lesegíti a dzsipről. Aztán egy lépcsőhöz tereli.

Anna csak annyit érzel, hogy nyílik egy ajtó. Belépnek valami épületbe.

A katona még mindig nem veszi le a lányról a kendőt. Egy automata ajtó csukódik be mögötte.

Lifttel utaznak, felfelé.

Talán, ha két emeletet.

Kinyílik a lift ajtaja, Anna szemén még mindig ott a kötés. Egy folyosón mennek végig.

Aztán megint kinyílik valami ajtó.

Annát egy díványhoz vezeti a katona, aztán leveszi a lány szeméről a kendőt.

A szoba, vagy inkább terem közepén hatalmas ágy van, akkora, amelyen akár hat-hét felnőtt is elfér. Három oldalról a falakat tükrök borítják. A negyedik oldalon van az a dívány, ahol Anna is ül, mögötte bárpult, a bárpulton italok, poharak, sörcsapok, valamint a koktélbárokban szokásos eszközök.

Anna egyedül van.

Amikor látja, hogy nem fogja megzavarni senki, fesztelenül feláll, és a bárpulthoz megy.

Tudja, mit várnak tőle.

És tudja, mi a dolga.

A piros blúzt kicsit kigombolja.

Így, ha előrehajol, teljesen látszódik majd a kissé körte alakú melle, és a meglehetősen nagy méretű mellbimbója.

Nyilvánvaló, hogy akik idehívták, azok ezt akarják látni.

Nyílik az ajtó, belép rajta a már ismert katona, mellette pedig egy idősebb, egyenruhás férfi.

Az egyenruhás férfi odalép Annához.

Nem szól semmit, csak int a katonának, aki a bárpulthoz lép, és pohárba kevés whiskyt tölt az idősebb férfinak.

Az idősebb férfi Annához hajol.

– Kér egy italt? – kérdezi. Nincs semmilyen akcentusa, ugyanúgy beszél Anna nyelvét, mint a lány maga, és mintha már évtizedek óta ezt beszélné. Anna csodálkozik is kicsit.

– Nem, köszönöm, csak egy kis ásványvizet.

Az idősebb, egyenruhás férfi int a katonának. A katona tölt egy pohárba vizet, és azt szótlanul Anna elé, a bárpultra helyezi.

Anna tehát a bárpultnál, forgószéken ül. Nyugodtan várja, hogy mi történik. Az idősebb férfi odaül mellé. Megint int a katonának, aki egy nagy méretű lapos tányéron sonkát, főtt tojást, kolbászt, valamint sajtokat tesz Anna elé, meg frissen süttött kenyércipókat is.

Anna évek óta nem látott ilyesmit. Nem tudja már, milyen a sonka íze, ilyen illatos és friss cipókat pedig utoljára talán akkor evett, amikor Sophie-hoz került.

És láthatóan éhes. Úgy nézi az ételt, mint aki nagyon régóta nem evett. Az idősebb férfi biztatja:

– Nyugodtan egyen csak. Utána átmegyünk a szaunába, és talán a jakuzzit is megnézzük. Meglátja, jól érzi majd magát... Egy ilyen csinos, különlegesen vörös hajú nő...

Anna nem figyel a férfira. Enni kezd. Hagyja, hogy az ízek elborítsák a nyelvét, a száját, hogy az agyában is ott legyen végre a rég nem érzett ízek harmóniája. Nyilván tudja, hogy túrtörtetnie kellene magát, és nem lenne szabad rávetnie magát az ételekre, de az ösztönei mást diktálnak.

Nem akar mást, csak enni...

És ezt is teszi. Enni kezd, dühödten, kiéhezetten, megalázottan. Eszik, úgy, ahogyan talán még soha nem evett...

Igazat mondott a sovány nő. A patkányok tömeges megjelenése azt mutatta, hogy visszatér az élet a faluba.

A sovány nő szerint a katonák is újra megjelennek majd.

– Lehet, hogy nem ugyanazok a katonák jönnek, sőt, biztosan nem ugyanazok. De hasonlóak. És foglyokat is hozhatnak magukkal. Rólunk, ez szinte biztos, az előző katonák valamiért elfeledtek. Azt nem tudjuk pontosan, hogy miért, de nagyon gyorsan kellett innen elmenniük. És itthagytak minket. Ez volt a szerencsénk. Ha viszont új katonák jönnek, akkor el kell bújnunk. Ha meglátnak minket, lehet, hogy azt hiszik, hogy valami titkos ellenség vagyunk, és rögtön kinyírnak minket. Kellene találnunk valami jó kis búvóhelyet. A sovány nőn látszik, hogy komolyan gondolja, amit mond.

Közben a patkányok inváziója kissé alábbhagyott. Most is lehet látni a ház körül patkányt, de nem csapatosan. Egyet-egyed, ahogy régen is, ha az ember figyelmesen körbenézett. Na, jó, annál azért valamivel többet.

Viszont a madarak is visszajöttek. A sovány nő a házunkkal szemben levő öreg tölgyfára mutat, hogy nézzek oda, és valóban, legalább három-négy kicsi madár, talán rigók, szóval, legalább négy rigó van rajta. És verebet is lehet látni, még az utcán is, sőt, két-három pockot is észrevettünk.

Miután megettük a patkányból készült levest, meg a húsból is megettük, amit lehetett, a sovány nő azt javasolta, menjünk ki a házból, nézzünk körül, hol is tudnánk elbújni, ha jönnek az új katonák.

A ház, ahol jelenleg vagyunk, a falu szélén van.

Talán ezért is felejtettek itt minket a katonák. Nyilván mindenkit beteltek a falu főterére, oda, ahol a kút is van, ahonnan vizet tudunk venni, és, ezt mondja a sovány nő is, valószínűleg nem volt idejük megszámolni az embereket,

82 és valamiért nagyon gyorsan kellett elmenniük.

A ház, ahol jelenleg lakunk, úgy helyezkedik el a falu szélén, hogy a kertje végében már egy hegyoldal emelkedik. A sovány nő ide, a hegyoldalba megy, itt kapaszkodik felfelé, hogy keressen nekünk valami búvóhelyet.

Engedelmesen megyek utána, nem túl nagy meggyőződéssel.

Ahogy megyünk felfelé, egyre sűrűbb a növényzet. Változatlanul száraz minden, de így is, a kiszáradt bokrok, a csenevész fák ágai sűrűn fedik le a hegyoldalt, annyira sűrűn, hogy mi magunk is csak nehezen jutunk előre.

A sovány nő megy elől.

Bemegy az egyik bokorcsoport mögé, és egyszerre azt látom, hogy eltűnik – nincs a bokrok mögött.

– Anna, gyere ide! Ide nézz! Ez lesz a rejtkehelyünk!

Ahogy széthúzom a bokrok ágait, egy üreget látok.

Bizonytalanul megyek az üreg felé, aminek a bejárata mintha egyre nőne.

A sovány nő már bent van. Az üregben. Aminek a bejáratánál azt látom, hogy ez nem is üreg, hanem egy hatalmas barlang.

A barlang a bejáratból elképesztően nagyknak tűnik.

És, ami külön érdekessége, hogy közepén van egy kis patak. Egy kis csörgedező forrás tör fel a barlang közepén, majd tűnik el a víz néhány méterrel odébb egy kis nyílásban.

– Ideális búvóhely! – mondja a sovány nő. – Itt minden van, amire szükségünk lehet. Illetve, ennivalónk az nincs, de minden egyéb van, például víz. Ide fogunk átköltözni. És majd itt, a barlangnál vadászunk magunknak ennivalót. Ha jönnek a katonák. Meglátod, Anna, jó helyünk lesz.

Körülnézek a barlangban.

Nagyon magas a belseje, akár kétemeletes háznyi magassága is megvan, és a tetjén is van egy kicsi kis nyílás, tehát még tüzet is rakhatunk.

A víz a legfontosabb a mindennapokhoz, az pedig van itt.

Valóban nagyon jó helynek tűnik.

A következő napokban edényeket, evőeszközöket, takarókat, matracokat hordunk fel a barlangba. Miközben vadászunk is: megint ejtünk egy patkányt, azt most nyílt lángon sütjük meg, és a patkány utáni napon egy nyulat is sikerül le vadásznunk a dárdánkkal.

A nyúlpecsenye lesz aztán itteni tartózkodásunk egyik fénypontja.